

Сніговерть. Доґгерланд. Книга 2

КУПИТИ

Детектив-інспекторка Карен Ейкен Горнбі на лікарняному після поранення під час виконання обов'язків. А ще сьогодні Різдво. Та все ж доведеться негайно повернутися до роботи, адже на острові Нооре у старій затопленій вугільній шахті знайдено труп чоловіка. А невдовзі стається іще одне жорстоке вбивство. Острів Нооре для Карен — це зворушливі спогади про дитинство й двоюрідних братів. Утім, закрадаються підозри, що її родичі можуть бути причетні до вбивств. А ще тут скрізь панує таїна створення дорогоцінного напою: віскі... І така невчасна хуртовина, така зловісна сніговерть, коли на кону — життя...

Друга книжка серії про Доґґерланд, вигаданий архіпелаг у Північному морі між Великою Британією і Скандинавією. Це залишок суходолу, який колись поєднував Британські острови з континентом. Нині Доґґерланд складається з головних островів Гейме, Нооре й Фрісель.

Благочестивий молитесь, коли затишся,
безбожник — коли ураган,
рибалка — під час шторму.

Догерландська примовка

Пролог

Вона дивиться на мобільний телефон з певною огидою. Відходить подалі, неначе уже сам його вигляд становить небезпеку. Підводиться, огинає кухонний стіл, стає на порозі і звідти зазирає до вітальні. Потім розвертається. Знов обходить стіл, намагаючись не дивитися на телефон, вдаючи, ніби не помічає безмовного виклику на чорному дисплеї.

Не дійшовши до передпокою, завмирає і порожнім поглядом утуплюється у вікно. Як легко, здавалось би, просто не робити цього! Прислухатися до голосу, який спокушає її, шепочучи, що вона не зобов'язана, що вона справді не повинна. Що це було б неправильно. Голос, який різко підвищує тон і закликає її бути розсудливою, інакше є ризик, що все полетить під три чорти.

Вона вагається. Розвертається і скоса дивиться у бік комори. Їй так і кортить просто дістати пляшку червоного вина, сісти перед телевізором і спробувати забути про все це.

Звичайно, так було б краще. І так було б правильно.

Але вона знає, що невдовзі візьме телефон і таки подзвонить. Через цей дзвінок вона може втратити роботу, якщо хтось про нього дізнається. Власне, вона ризикує втратити значно більше, якщо той, хто відповідь, побачить шанс позбутися зовсім іншої проблеми. Проблеми, яку становить вона сама.

Ні, це неправильно, думає детектив-інспекторка Карен Ейкен Горнбі, і бере телефон.

Так, неправильно, але це єдиний шанс.

Чотири тижні тому
Свято Різдва Христового

На вулиці всього кілька градусів морозу, але шорстке повітря ріже легені, і вона змушена зупинитися, аби віддихатися, прикриваючись шарфом. З жахом Гертруда Стууб усвідомлює, що мало не вилаялася, і хреститься. Її погляд, дедалі більше наляканий, блукає між лісом, що піднімається до хребта гори, і вузькою гравійною стежкою, по якій вона йде. Жінка швидко зиркає в інший бік. У бік того, про що вона навіть не наважується думати.

Ти просто вигадуєш, каже вона собі, відчуваючи, як спазм у горлі поступово слабшає. Насправді він не обіцяв прийти, просто ти чомусь вирішила, що він заявиться. І бігаєш, як божевільна бабця. Вона змушує себе ще трохи постояти і подихати крізь вовняний шарф, перш ніж якомога швидше рушає далі вибоїстою посипаною гравієм стежкою, де калюжі перетворились на дзеркала зрадливого льоду.

Ліворуч височіє схил із голими стовбурами дерев, а поміж ними видніється блакитний силует Козиноного хребта. Схил стрімкий і недсяжний для людини її віку. Як і для людини Фредрікового віку. Він не такий навіжений, щоб туди дертися, думає вона і намагається відігнати цей страх. Праворуч перспектива ще гірша. За кілька метрів від стежки — стрімке урвище.

Вона неохоче повертає голову. Поки дивиться вдалину, озеро здається звичайною привітною водоймою під першими вранішніми променями блілого грудневого сонця. Озеро посеред лісу, на якому трохи скресла крига. Але якщо зійти зі стежки на кілька кроків, витягнути шию і подивитися вниз, стіни вугільної шахти стрімко й невблаганно обриваються прямо в чорну глибину. Гертруда не сходить зі стежки. Ніщо не змусить її добровільно наблизитися до кручі.

— Він же ходить тут щодня, — каже вона і лякається свого слабкого голосу й глухої тиші, що поглинула слова. Вона не може змусити себе

вигукнути його ім'я, не хоче почути, як воно прозвучить. Якщо він тут, вона однак його знайде.

Він знає ці місця, каже собі. Він точно знає, куди ставити ноги, як і Семмі. Вони обидва, либонь, уже вдома. Він сидить собі на кухні в теплі, п'є каву й доїдає вчорашні шафранові булочки. Він же безбожник, не дбає про те, щоб потрапити до раю, не боїться пекла. Авжеж, він такий. Ні, я повернуся і покладу цьому край, думає вона й озирається через плече на пройдений шлях. Утім, вона неохоче визнає, що тепер уже повертатися назад — майже так само далеко, як і залишилося до вугільної шахти.

З важким зітханням вона йде далі, ще раз перехрестившись, подумки проклинаючи брата за його нерозважливість загалом і за повну відмову від побожності зокрема. Фредріка до церкви не заженеш, вона це добре знає, однак на різдвяну службу він завжди ходить. Чомусь саме на Різдво до церкви сунуть найзатятіші безбожники, ті, що ніколи не переступають порогу храму Божого, бувають там хіба з нагоди весіль і хрестин. Може, він просто проспав?

Трохи далі попереду вона бачить майданчик, де починається ширша дорога, що спускається вниз до траси. Або закінчується. Тут уже багато років не їздить транспорт, а тріщини в асфальті з кожним роком стають дедалі довші й ширші. Немає жодного сенсу ремонтувати цю дорогу, адже нею користуються лише ті, що скидають сміття і брухт біля майданчика, замість відвезти вниз на сміттєпереробну станцію поблизу Вальбю. Скупі, нечесні люди, які зроблять усе, щоб заощадити кілька шилінгів. Але навіть їм не спаде на думку припхатися сюди на Різдво, думає вона. Крім Фредріка, усім вистачає клепки не лізти сюди. Навіть улітку молодь, здається, не приваблює заборонене купання у шкідливих для здоров'я водах вугільної шахти. Інстинктивно вона мацає рукою кишеню пальта — телефон на місці. Якщо вона впаде й розіб'ється, ніхто її тут не знайде, особливо цієї пори року.

А от якби він упав і поранився, це стало б йому доброю наукою. Ні, без серйозних ушкоджень, просто щоб нарешті затямив, що вже застарий наодинці блукати в цих безлюдних місцях. Її рука знову мимоволі

піднімається до лоба на знак каяття за неблагочестиві думки, і тепер вона гукає:

— Агов! Фредріку!

Наступної миті вона різко зупиняється.

Від жалібного скімлення й зловісного виття в неї на лобі виступає холодний піт. І коли бачить чорно-білого бордерколлі трохи далі, вона все розуміє. Довгий повідець волочиться по землі, а Семмі у відчаї бігає туди-сюди вздовж краю обриву, лягає на кілька секунд, знову підхоплюється і далі безрезультатно метається, ризикуючи поставити лапу не туди, куди треба. На секунду здається, що пес збирається спуститися зі скелі, але звук кроків, що наближаються, змушує його нашорошити вуха й підняти голову. Семмі помічає Гертруду і з гавкотом біжить до неї. Вигнувши спину, бідолашний пес бігає між Гертрудою і урвищем, мовби кличе її підійти до краю. Гертруда неохоче йде за ним, уголос молячись про себе.

— Будь ласка, любий Боже, не відвертайся від мене!

З дороги, де зупинилася, затуливши рукою рота, вона не бачить брата. Намість і охоплює запаморочлива марна надія: а що, як там лежить не Фредрік? Може, там просто старий обгризений тенісний м'яч Семмі, з яким він уперто постійно носить. Можливо, Фредрік ненароком кинув його не в той бік, не вгору по схилу, як зазвичай. І коли наближається до краю обриву й витягує шию, а її серце калатає так, що мало не вискочить з грудей, досі не бачить.

Лише тоді, коли Гертруда Стууб з останньою марною молитвою лягає на живіт, обережно підповзає до краю і дивиться вниз, надія помирає.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ